

Joan Mundet Surroca

Recordant Montaigne i Ciceró

*Rosa d'Or de la Pau de Narració Curta
dels Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2021

Collecció Binària · Premis Castellitx · PC2021-N-R-0319-0269

© del text: Joan Mundet Surroca

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2021

Coberta, maquetació i disseny de la collecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Joan Mundet Surroca

Recordant Montaigne i Ciceró

*Rosa d'Or de la Pau de Narració Curta
dels Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2021

JOAN MUNDET SURROCA

L'autor, Joan Mundet Surroca, nascut a l'Empordà, a Torroella de Montgrí, el 1942, resideix en l'actualitat a Sant Pere de Ribes, el Garraf.

Ha exercit de professor-catedràtic de Geografia i Història durant tota la seva vida professional activa en universitats i instituts de batxillerat en diferents llocs, la meitat dels anys en el nostre país, un d'ells a l'institut Ramon Llull de Palma, i l'altra meitat a l'estranger, França, Anglaterra, Brasil i Lisboa.

La narració curta *Recordant Montaigne i Ciceró* és una reflexió sobre la vellesa. El relat en primera persona parteix dels records d'un ancià en una nit d'insomni que li evoquen els objectes i llibres que el rodegen a casa seva. A partir d'aquí reflexiona sobre els *Essais* de

Montaigne i el tractat *De la vellesa* de Ciceró.

Aquests dos autors li mostren que la vellesa té una entitat pròpia i no és curta ni llarga, és global, i durant la qual es poden exercir moltes diverses activitats que procuren *otium cum dignitate* sempre que l'ancià actuï com un epicuri moderat, o sia que no busqui el plaer extrem sinó evitar el dolor, i que aquestes activitats siguin paral·leles i coordinades amb la naturalesa i el seu curs. Remarca que aquests dos autors, sobretot Ciceró, aconsellen que el vell no ha de voler imitar el jove: passejar, no córrer, els plaers dels vells són tranquils.

En el relat s'hi crea una atmosfera bella i poètica amb la nit, la llum, el jardí, la sala i els objectes que conté la casa.

La narració *Recordant Montaigne i Ciceró*, de Joan Mundet Surroca, fou guardonada amb la Rosa d'Or de la Pau al XLV Premi Pere Mulet Cerdà de Narració Curta dels Premis Castellitx 2021. En foren jurats Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila i Miquel Serra Oliver.

Recordant Montaigne i Ciceró

PLOU INTERMITENTMENT al jardí.

Des de fa un temps sofreixo insomni, també aquesta nit, una de les moltes xacres de la meua vellesa. Cap a les dos de la matinada cansat de no agafar la son obro el llum i miro la reproducció del *condottiero* Guidoriccio da Fogliano, de Simone Martini, fresc de 1328, que tinc a la paret davant del llit. L'original d'aquest primitiu està al Palazzo del Comune de Siena. El *condottiero* grassonet avança muntat en un cavall drapat entre les tendes d'un campament i una ciutat sobre un pujol. En els contorns de les figures i paisatge predomina el dibuix, característica del primer Renaixement italià. M'agrada aquest quadre, encara que el cavaller s'assembla més a un conseller burgès d'alguna ciutat medieval italiana, tan elegantment vestit i satisfet de la seva vida i del seu cavall, que als *condottieri* Gattamelatta i Colleoni. En la sanefa del quadre hi ha la data: ·ANO· OI·II·M·CCC·XX·VIII·. A sota d'aquest quadre antic hi penja un oli modern d'un tal Baños que vaig comprar a São Paulo en una subhasta. Una platja, unes barques varades i altres al mar, una figura solitària passejant per la sorra i al fons muntanyes de vegetació tropical verda fosca. La mar retrocedeix en hora de marea baixa. El cel és obscur, ple de núvols carregats d'aigua. Es prepara un grop tropical. És un paisatge amenaçador i ple de mals presagis. Els dos quadres no connecten gaire, però estan junts a la paret, l'un sobre l'altre, i ja els veig sense veure'ls abans d'adormir-me i tots dos m'agraden.

Baixo a la sala i encenc un cigarret. Observo els objectes que em rodegen, els meus llibres, les pintures, els plats xinesos, la ceràmica *ratinho* portuguesa, els objectes d'ivori, de fusta i fang que vaig portar de l'Àfrica, les petites peces de bronze romanes, els mobles portuguesos i les làmpades de ferro forjat, i les taques de les parets i la llar de foc. Em trobo bé al mig d'aquestes andròmines que són els meus confidents fidels i manejables; res les mou ni les commou i ara ja són les meves amigues silents, entenimentades pel pas del temps i els diferents llocs on han estat, tancades en caixes, sota llits o oblidades en cases desconegudes, encaixonades sense contemplacions en maletes abarrotades d'altres objectes gens similars a elles. Em recordo que el magnífic incunable de 1497 de Ludolf de Saxònia, *Vita Crhisti*, amb les seves lletres il·luminades dels folis A2 i A4, d'enquadernació mudèjar feta per un dels millors enquadernadors de Lisboa, Imperio Graça, va romandre barrejat amb llibres barroers i desaparellats sota diferents llits al ritme de nombrosos canvis de casa i habitació. Ara el tinc a l'armari ben cuidat, embolicat amb paper de seda, dins una capsula de cartró per camises, és a dir una digna protecció que em demanava la seva dignitat. És veritat que li han quedat algunes nafres en el couro de les cantonades de l'enquadernació d'aquella seva vida de trinxeraire descamisat i errant. El seu company d'època incunable, al qual li vaig fer passar semblants peripècies, adquirit a la mateixa subhasta lisboeta, *L'Hipnerotomachia Poliphili*, El Somni de Poliphili, de 1499, de Francesco Colonna, editat pel gran Aldo Manucio, tampoc es pot queixar, embolicat en les mateixes condicions, té a més com companyia una àmplia bibliografia en diverses llengües i dos facsímils complets editats perfectament per Las Ediciones del Pórtico de Saragossa, en una edició numerada, esgotada i buscada. Llàstima que li faltin alguns fulls, cosa corrent en els llibres antics amb gravats. Tots dos estan dins el mateix armari vidrat del pis de dalt. Bé, després del seu passat ara envellim junts tranquil·lament, jo, ells, els altres llibres i totes les coses amuntegades aquí en aquesta casa on ara som, també envellida, que no ha estat gaire habitada ni per mi ni per ningú. Fins avui després de tants anys de posseir-la encara m'hi estic instal·lant. Hi afegeixo coses que no havia tingut mai, lleixes als passadissos, cortines a algunes portes i finestres dobles, etc., etc.

M'agradaria que tots aquests objectes acumulats al llarg dels anys, aquí i allà, tinguessin veu i oïda, els hi parlaria de les meves angoixes, del perquè els havia comprat, de l'oblit en el qual els he tingut fins ser col·locats on ara són, i que em contessin la seva vida i jutgessin la meua que contemplen constantment entre les quatre parets.

A aquesta hora de la matinada la sala està plena de silenci encalmat, tan sols a estones se sent el soroll apagat del plugim que cau al jardí. M'assec en una butaca i observo la pintura del canal venecià del portuguès J. M. de Almeida, pintor poc o gens conegut. Les cases que fan vora al canal són velles i vulgars, de dos o tres pisos, i s'emmirallen en les seves aigües verdoses. A la dreta, a la part baixa hi ha una petita plaça amb dues persones. Les aigües llisquen llepant els baixos de les cases. La primera de la esquerra té dues xemeneies altes que sobresurten tallant l'horitzontalitat de la teulada, la de l'altra banda acaba en un terrat. El cel es blau sense matisos com si el pintor apressat hagués volgut acabar la pintura ràpidament d'un cop i amb un sol color, en canvi en la resta del quadre s'hi entretingué i utilitzà del vermellós clar al blanc, interposant-hi grisos i verds. A la placeta li tocà un gris ala de colom brut de ciutat. Petites finestres marcades per claps negres i verds s'escampen per les façanes. El canal verdós al bell mig es fa transparent i hi reverberen les cases invertides i difuminades. És una Venècia pobre més real que la barroca imaginada de Guardi amb el seus talls impressionistes i molt més que la clara, rectilínia i capriciosa de Canaletto. D'aquest tinc uns gravats del XVIIIè de l'última tirada supervisada per ell mateix guardats en bones fundes de procedència alemanya. Poques vegades els miro, malgrat que són superbs, i és una llàstima, però em fa peresa treure'ls de la funda. El quadre dibuixa un lloc viscut on la gent ha escenificat les petites alegries i misèries que comporta la seva existència barrejada amb la dels altres, on les vivències són com trossos de ceràmica escampada a terra. Per aquest canal del meu quadre o algun semblant devia fugir Casanova en escapar-se dels Piombi saltant pel teulat, acompanyat d'un frare heretge i simoníac. Baixarien tots dos al canal i per sota el pont dels Sospirs, ajudats per qui sap qui, en una gòndola, seguirien d'un canal a l'altre, cada cop més allunyats del centre, fins arribar a la gran llacuna, i d'allà a terra ferma fugint vers la llibertat.

Aquest canal venecià que contemplo em fa pensar en Montaigne que al segle setzè visità la ciutat de la llacuna i no li agradà gaire. Poca cosa en diu en el seu *Journal de voyage en Italie*.

Passejo la mirada per les parets. La llum de la lluna que entra per la porta vidriera és tènue i lleugera, i els vidres verds, transparents i glaçats li donen un color groc esvaït de llimona. És dèbil, tramposa i no té força.

Observo un altre cop el canal venecià i em pregunto si Montaigne hi passà anant i venint en barca de terra ferma a la ciutat. Què pensaria durant aquests curts viatges, ell a qui el moviment de les aigües marejava? Deixem-ho corre, millor centrar-me en alguns dels seus pensaments dels *Essais*. Agafo l'edició crítica d'aquest llibre de la biblioteca i assegut a la butaca llegeixo unes frases que hi tinc subratllades. «Segons Ciceró, tota la vida dels filòsofs és una meditació de la mort». Montaigne en el mateix sentit escriu en la primera edició del llibre de 1580: «Le but de nostre carriere, c'est la mort, c'est l'objet necessaire de nostre visée...». Però en una edició posterior del seu llibre feta el 1595 per Mlle. de Gournay sobre l'exemplar anotat per Montaigne de l'edició de 1588 s'hi troba: «Mais il m'est advis que c'est bien le bout non pourtant le but de la vie. C'est sa fin, son extremité non pourtant son objet. Elle (la vie) doit estre elle même à soi sa visée, son dessein». Quin canvi més important del seu pensament! N'hi ha d'altres i són comprensibles en un llibre completat al llarg d'una vida. Les perspectives de la vida i el pensament es modifiquen amb els anys i reflectir-ho en el llibre demostra l'honestedat de l'autor i fa simpàtic el llibre. O sigui, la vida ha de ser el centre de l'home, no la mort. Si la mort no és la finalitat o objecte, sinó només el final o la fi de la vida, mentre no arribi, hauré de trobar una finalitat o objecte perquè la meva ànima no es perdi, segons el consell de Montaigne: «L'âme qui n'a point de but établi, elle se perd»; i aquesta finalitat ha de ser constant i tranquil·la: «Si nous avons sçeu vivre constamment et tranquillement, nous saurons mourir de mesme». Així quan arribi la mort acceptarem perdre la vida sense recança: «Je me compose pourtant à la (la vie) perdre sans regret, mais comme perdable de sa condition, non comme moleste et importune». I afegeix: «Pour moy donc, j'ayme la vie.» Montaigne, per no perdre l'ànima, trobà la seva finalitat centrada en la vida i escriu els *Essais (je suis moy mesme la matière de mon livre)* per meditar

sobre ell mateix i l'home, per ben viure i ben morir, fins i tot per anar-se corregint els defectes de cada dia, en benefici seu i dels que el llegeixin. Sobre aquest últim punt en l'edició de 1595 de la Gournay es diu: «...ce que les honnestes hommes profitent au public en se faisant imiter. Je le profiteray à l'aventure à me faire éviter... Publiant et accusant mes imperfections, quelqu'un apprendra de les craindre».

Com l'he de trobar jo la meva finalitat vital en aquests anys que em queden? He estimat i estimo la vida, ara bé no sempre ha estat de flors i violes, encara que ho he procurat. Tinc per davant encara un camí prou pla i bastant segur, quasi sempre igual, sense gaire entrebancs, i sé que la porta del darrere se m'ha tancat. A la meva edat ja tinc poques il·lusions, i espero no tenir la meva ment desvagada per no fer voltes als meus odis i rancúnies.

Potser he de recordar el temps pretèrit perquè em seria inútil i frustrant somiar projectes i llançar-los cap el futur? La finalitat, l'objecte, l'haig de trobar per força en el meu passat mirant-lo amb ulls de present, si m'és possible, perquè a partir d'ara el futur no existeix per a mi, un vell? En la recuperació de les coses oblidades hi ha un plaer subtil; l'eco del passat em pot eixordar i distreure del pas dels dies que venen. Pot ser una bona finalitat mentre la fi no arribi. Però com omplir la ment amb els meus records, quins? Amb quin canti i amb quina aigua? M'agradaria pensar només en els dies idíl·lics, en les millors hores del passat que són les úniques que deurien contar i ser recordades en aquest paratge que per primer cop trepitjo. Jauen tan amagades dins la meva memòria que a vegades crec que no són meves, que pertanyen a algú desconegut. Les recordaré? O vindran a la meva presència barrejades tumultuosament amb les hores d'angoixa i solitud?

Tant Apolló, marcant el pas el·líptic del sol, com Cronos, amb el seu rellotge de sorra, no s'aturen mai.

En aquesta hora silenciosa de la matinada, amb l'ajuda de les ombres que hi crea la llum llòbrega de les nits tardo-hivernals, la memòria recorda tantes coses i tants moments! Ho hauria d'aprofitar i em faria bé, penso, combinar-los amb les lectures fetes en els llibres que m'envolten en aquesta casa i amb els suggeriments provinents dels objectes que hi exposo. Però hi ha el perill d'allunyar-me de la realitat de la vida, de conver-

tir-me en un Jean des Esseintes, d'*À Rebours* de Huysmans, tancat a dins de la seva casa en un món artístic que crea ell mateix, avorrit del món. De totes maneres en el meu cas, no crec que sigui així. Per què? Jo no m'aïllo del món, ni molt menys, busco amb afany el contacte amb els amics i la gent que em rodeja. Poso el *but* en la vida que m'ha estat donada ja feta al néixer de la qual no en tinc queixa, malgrat algunes falles que la natura em podia haver estalviat, però que es compensen amb altres virtuts que gratuïtament m'ha atorgat. El diàleg serà amb coses que jo he cercat i que responien a necessitats d'un moment de la vida, i pas a pas, no de cop. Des Esseintes avorrit del món en crea un de nou d'un dia per l'altre i s'aïlla completament del parisenc que deixa enrere. En aquest fer no hi ha una sedimentació que el temps dona quan els objectes adquirits arriben l'un darrere l'altre i la nova sedimentació és influïda per les anteriors i influeix en les futures. El present es forma en base el passat i es projecta cap el futur. Faig una bona tria del meu *but*? Ho he raonat bé? O el fet que el temps de la vellesa sigui curt m'encega i penso que no val la pena esforçar-se en fer plans futurs pels dies que em queden i ja m'està bé el *but* de repensar la meua vida sense més complicacions? Hauria d'insistir més en la projecció cap el futur? El pas dels dies ho dirà.

Fa anys vaig anar un hivern des de Lisboa a Sevilla diverses vegades. Havia descobert el seu encant la primavera anterior i al mateix temps hi vaig trobar un *patio* davant mateix del portal principal de la catedral on els diumenges de matí s'hi feia un petit mercat de segells, monedes antigues, postals i barates de *brocanteur*. Aquell hivern el vaig freqüentar, feia col·lecció de denaris romans de plata. Era un túnel curt que desembocava en un pati petit rodó vorejat d'un corredor amb columnes i una font eixuta al mig. Les botigues i paradetes estaven tant al túnel com al corredor. El públic era gent com jo que remenava i regatejava, els venedors, gitanos, particulars i petits botiguers que aquell dia oferien coses que no tenien massa venda a la botiga. A mi m'interessaven els denaris romans, n'hi havia d'«excellents» i «molt excel·lents», o sia molt bons, i el preu no era exagerat. L'última vegada que hi vaig ser, cap al migdia, quan els venedors ja desaparaven i jo que ja havia comprat un o dos denaris en una botigueta anava a sortir al carrer, em vaig entretenir en la parada d'un gitano de mitja edat que m'oferí per unes cinc mil pesse-

tes una bossa petita de plàstic plena de botons, agulles imperdibles, sivelles, puntes de fletxa i claus romans, barrejats amb quincalla. També se n'anava ell i tenia pressa per treure's de sobre aquella mercaderia de la qual ja en trobaria de semblant un altre cop rastrejant en les ruïnes dels voltants de Sevilla o en altres llocs de la Bètica. Li vaig preguntar d'on l'havia tret. Em digué que de les ruïnes d'Itàlica i Híspalis. Quan s'hi acostava després de ploure sempre hi trobava alguna cosa entre la terra oberta i descarnada per la pluja. No hi havia vigilància. Afeegí que la prova de l'autenticitat de les peces eren la terra, les pedres i el rovell que hi tenien enganxats. Pel baix preu m'ho vaig quedar tot sense regatejar, també jo tenia pressa. Vaig afegir a la compra un quadret on hi havia enfilats amb trossos d'escuradents per darrere del teixit dels fons una dotzena de botons romans de coure amb ornamentació radial ennegrits pel rovell i el verdet. Més tard ho vaig netejar tot una mica passant suaument un drap i cotó fluix mullats per cada una de les peces. Amb un clau de cuirassa romana vaig tenir més feina. Era com un pedregot. Amb paciència utilitzant un ganivet, li vaig treure la crosta fossilitzada com una pedra que el cobria i aparegué un minúscul cap de legionari de perfil amb el típic casc imperial amb galteres. El tinc clavat darrera la porta d'entrada per si dóna sort o foragita la desgràcia, altres persones hi posen una ferradura o, a Nàpols, un corn de corall contra la *iettatura*. Quines altres proves tinc de la seva autenticitat? Pel preu no podien ser reproduccions, haguessin costat molt més cares. També els meus coneixements de llibres i museus m'ho fan creure. Al museu Arqueològic de Madrid les he pogut comparar amb peces catalogades d'Itàlica i Híspalis. Una última prova va ser quan anys més tard vaig llegir a *El País* que la policia havia fet una baixada al patio i havia requisat unes cent mil peces del mercat i de les furgonetes dels venedors que estaven aparcades als voltants de la catedral. Llavors a aquell mercat ja hi concorrien col·leccionistes i compradors de tota Espanya i de fora. Feia poc que la Junta d'Andalusia havia dictat el decret de protecció del patrimoni cultural, fins llavors la terra andalusa podia ser saquejada tranquil·lament, no era necessari vendre-hi falsificacions. També vaig llegir més tard que el jutge havia tornat unes vuitanta mil peces autèntiques als seus posseïdors en no poder-se demostrar que eren robades o saquejades. Recordo que

el gitano em digué que si tornava d'hora un altre diumenge m'ensenyaria peces que guardava a la furgoneta i a casa seva a Dos Hermanas, molt bones, però més cares, m'insinuà. Em mencionà llànties, fibules, gresols, ceràmica vermella, trossos d'escultures, petits caps. Es vanà que fins i tot venia gent de Barcelona a compra'ls-hi. Tenia muntat un bon negoci on tot era guany per a ell i barat per al comprador. Encara que en tenia ganes, no em recordo del perquè, no vaig tornar a Sevilla.

Observo uns botons amb la seva ornamentació radial i una punta de fletxa acanalada amb sortints la qual cosa la feia perillosa i la seva ferida dolentíssima. Totes aquestes peces adquirides llavors les tinc aquí a la sala en una lleixa i em venen al cap aquestes recordances i els dies de Sevilla, la gent, el bon temps, els monuments i museus, envoltats d'una gran dolçor.

Al costat d'aquesta lleixa hi ha un petit quadre que aprecio molt, és d'Enric Serra Auqué, un pintor català, avui oblidat, que va fer carrera a Roma al segle dinou venent als turistes adinerats europeus de l'època, que feien el *tour*, pintures de les ruïnes de Roma, especialment de les maresmes pontines. Representa unes basses rodejades de vegetació lacustre amb un mur arruïnat a un costat i un arc d'aqüeducte trencat al fons sota un cel rosat de tot just passada la posta de sol. Per què m'agrada? Potser perquè em fa presents els clàssics que llegeixo i rellegeixo: Ciceró, Ovidi, Plutarc, Xenofont i alguns altres romans i grecs. Observant-lo m'entretinc pensant en *De la Vellesa* de Ciceró.

Molts jubilats al cap de pocs anys de deixar de treballar es moren d'avorriment i solitud, primer mentalment i tot seguit físicament. Això a vegades passa amb gent treballadora, oficinistes i mariners que tota la vida han fet rutinàriament la mateixa feina. En el meu cas tinc molts entreteniments, passatemps, *hobbys* se'n diuen avui, que em distreuen com la lectura, els viatges, l'escriptura i les afeccions de colleccionista d'art, de llibres antics i gravats. Són gaudis tranquils, temperats i mesurats que estan al meu abast, amb ells no estic desocupat, que seria frustrant. M'he de prendre els esdeveniments i fets amb calma, que la meva norma sigui la lentitud del passejar, no la pressa del córrer. He de ser epicuri amb moderació, defugir els grans plaers extrems que sempre aporten dolor, que el tot és evitar-lo, i fruit les delícies senzilles que propor-

cionen els sentits que són valors segurs: la visió de la llum de la carena a l'hora de l'alba o a la posta de sol, la fredor dels meus peus nus sobre la sorra envaïda i abandonada per l'onada arrissada d'escuma blanca una tarda d'estiu, el sabor agredolç a la boca d'una fruita a punt de saó, una carícia. Vull ser pagà i he de buscar paral·lelismes entre jo i la natura. No he elegit viure ni la condició humana, és inútil rebellar-s'hi, m'hi he d'emmotllar i procurar que els anys que venent siguin *otium cum dignitate*. No és fàcil de portar-ho a la pràctica, però és el camí dels savis. El temps de la vellesa no és curt ni és llarg, és el que imposa la naturalesa, és global i suficient per a les afeccions permeses a la vellesa. Al jove les seves empreses, al vell unes altres adaptades a les seves forces; si el vell accepta les seves limitacions no tindrà cap desengany, el que no es pot fer no es pot fer; la joventut té unes finalitats, la vellesa unes altres, en totes l'acompliment dóna satisfacció, que no s'obté en voler el vell igualar absurdament i ridícul el jove. A més tinc sort, no sóc pobre ni ximple, tampoc molt ric que seria un mal afer. Una vellesa portada amb una extrema pobresa no pot ésser lleu ni tan sols per al savi, i no pot deixar d'ésser feixuga, ni per al neci, voltada d'una gran riquesa. Després ve la mort que és la porta natural cap el més enllà. Això dedueixo, i signo, del que diu Ciceró, citant Cató el Vell, en *De la Vellesa*.

Surto al jardí. Les plantes s'amaguen sota la foscor de les fulles dels pebrers i algunes que no han florit durant uns dies s'hi esforcen. Una petita flor blanca aixeca el cap. El silenci és profund i el poble dorm, lluny queda el xivarri dels pardals que van a colgar-se a l'horabaixa entre les branques dels pins del convent veí. Aquest silenci taciturn em recorda les callades i *saudosas* nits de la llunyana Lisboa que m'acollí tant de temps, adormida just on la gran mar té el seu principi. L'aire es prepara amb peresa per cobrir-se amb el mantell nocturn de fred del primer matí, però la temperatura no serà extrema. Abans no era així, des d'uns anys ençà el clima canvia, fa més calor i el ritme de vida de plantes i animals es modifica. Diuen que pel nord plou menys i el fred és menys viu. Ha començat la tardor, emperò les plantes continuen el seu treball de donar flors i les fulles amb peresa indolent fan resistència a la desfeta final; a la morera només una fulla seca jau a terra, les altres ufanoses de verd tot just ara es recargolen, crispant-se agònicament abans de la cai-

guda. És de nit i la humitat és alta.

Me'n torno al llit. Per les escletxes dels finestrons es filtra la llum de la lluna que lluita amb la penombra de l'habitació. A fora el vent mou les branques dels pebrers.

Se senten veus d'infants enmig dels rosers
i l'aigua s'amaga sota el vel de la nit.
Les estrelles i la pàl·lida lluna
vesteixen de fred el reialme
i la boira fa temps que teixeix
el mòbil, subtil mantell fantasmal
amb dits de cotó.
Ja el gebre marmori espera amagat
que avancin les hores
i el somni és senyor de tot el jardí.

